

(המשך מעמוד 11)

ואחרי כישלוננו הסופי של המרד, שהיה מיותר, המשיך במלחמה הפרטית אי-שם על צוק-סלע במידבר.

אולם האגדה הכוזבת על גבורת מצדה משפיעה מזה המישים שנה על דורות של בני-נוער בישראל. במקום להצהיר הצרות תפלות בנוסח: "שנית מצדה לא תיפול" (מדוע לא שנית, ושלישית? או כל אימת שתשע-מאות מטורפים יחליטו להתמודד מול עוצמתה של אימפריה רומית?!) היתה חייבת הסיסמה להיות: "שנית לא נתמרון עצמנו אל פרשת מצדה".

מפליא, איך חוקרים בעלי שאר-רוח טרחו ויגעו ושיתזרו כל פרט ממרד הנפל של מצדה, בלא לשאול עצמם: וכל זאת, לשם מה?!

המרד נכשל. ירושלים חרבה. האחר-ראים למרד, המיעוט הסיקריקי שדחף את העם למרד, הצליח להביא להרס המדינה. במקום לכבוש את פניו בקרקע ולבקש רחמים, החליט "להמשיך" במרד.

בהבדל מן המרד בגיטו וארשה, שהיה כורח טראגי של לוחמים נצורים, היתה מצדה כולה — מראשיתה ועד סופה — יוזמה, פרי רוח-עיוועים של חבר מטורפים קנאים, אבות-אבותיהם של האדון אלדר שייב והגברת גאולה כהן.

בסופה של מלחמת-העולם השנייה זמ" מה חבורת קציני-ס.ו. להתבצר בהרי האל-פיס, בגבול אוסטריה-גרמניה. מצדות ודאי לא חסרו בארץ הררית זו. גרמניה הנאצית כבר חוסלה. היטלר התאבד. הרייך התפורר — הרעיון השואב את השראתו מפרשת מצדה לא התממש.

אחרת, ודאי היתה כבר למצדה שעל שפת ים-המלח "מצדה" מקבילה אי-שם ליד ברקסגאדן שבאלפים הבאוואריים — אספקלריה שהיתה מצליחה להפוך לקריי-קטורה את גבורתו של אלעזר בן-יאיר, שאילו לא הוא וחבורת-הקנאים שלו בימי בית-שני, לא היה הבית חרב ולא היה צורך להתחיל מבראשית, כעבור אלפיים שנה.

ב. יחזקאל, קופנהאגן

פרק נוסף בטרנדריה

לפני כמה חודשים סירסם העולם הזה שורת מאמרים על ההוצאות האישיות של מנכ"ל מישרד-התיירות הנזק גיבתון, שגבלו בשחיתות.

והנה, עתה מודיעים כי גיבתון יתמנה קונסול ישראל בניו-יורק. האם אין זה פרק נוסף בטרנדריה המדינה שלנו? קורא נאמן, תליאביב

טעות לעולם צודקת

**חדרי-ניחום ניידים
הוכנסו לשימוש בצה"ל**

כותרת בדיעות אחרונות, 24.4.75 שרה ברון, רמת-גן

העירום בשירות הדת

הנני אתיאיסט מובהק. המאמין כי אין כל צווים עליונים הלים על האדם, וכי זכותו לפעול בהתאם לרצונותיו ואינטרסיו. אני מגנה מאד את ניסיונותיכם לשרת את כבלי הדת בכלל והיהדות בפרט, תחת מסווה של תמונות-עירום (עלובות גם הן). לדעתי, גם אורי אבנרי הוא דתי מוסווה, וזקנו יעיד על כך.

יצחק אפולונוסקי, חיפה

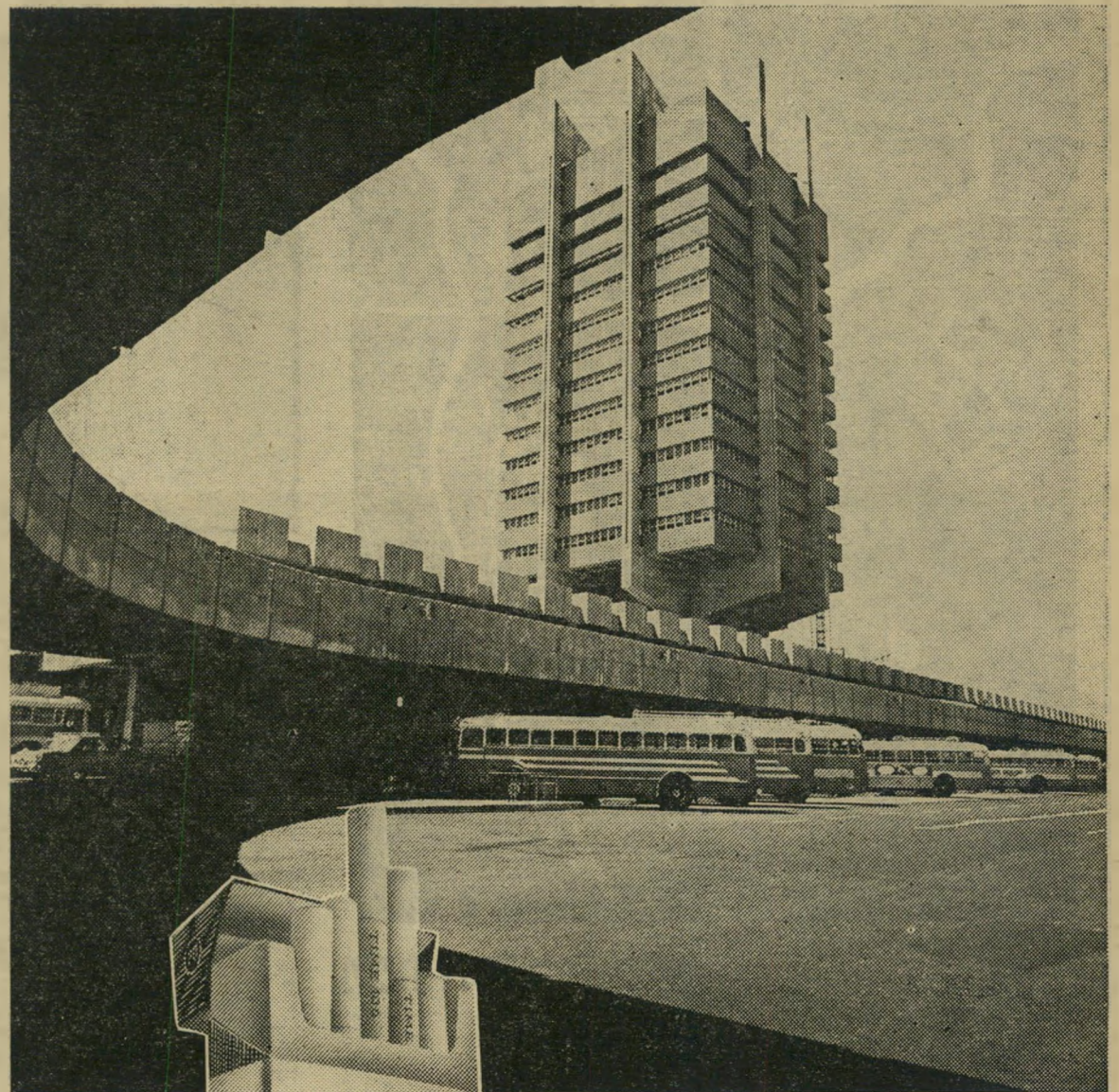
גניבה ציבורית דא סיבה

ברצוני לכתוב על דבר שחורה לי באופן חמור ביותר. הנושא הוא: מחירי הכרטיסים באוטובוסי דן.

מחיר הכרטיס בקו 61 מרחוב ארלוזורוב בתל-אביב עד לחוב כגולסון בגבעתיים, מרחק שתי תחנות בסך-הכל, הוא 1.20 ל"י. ואילו בקו 55 (הנוסע לקריית-אגון) המחיר, באותה דרך עצמה, בקו 45 (הנוסע לאוניברסיטה) הוא 70 אגורות בלבד.

כלומר, אותה חברת-אוטובוסים, באותה דרך, בקווים שונים, גובה מחירים הנבדלים בחצי-לירה שלמה. אני רואה בדבר זה גניבה ציבורית חמורה, ואינני רואה כל סיבה שתתיר גניבה זו. משה שטרנדיב, הרצליה

בישראל של היום

תחנת אגד החדשה כחיפה

סוכר
קינגסִייז
כילטר
הארוכה
והעדינה
אחת
היצירות
הקפולות
של דובק

מעשנים
TIME
100

פרסום דיר יעקבסון